

متن پرسش

سلام علیکم عرض ادب و احترام: می خواستم اگر لطف کنید نظرتون را راجع به این متن بفرمائید. مربی حقیقی فقط خداوند متعال است و او رب العالمین و تربیت کننده است. همچنین اعتقاد داریم که موثر حقیقی تنها خداست و «لا موثر فی الوجود الا الله». همچنین با مبانی که در کتاب «آنگاه که فعالیت های فرهنگی پوچ می شود» جلسه هفتم متوجه می شویم که عامل اصلاح اخلاق و ایجاد اخلاق صحیح امام است. پس عنوان مربی عنوان مناسبی در مراکز فرهنگی نیست و مسامحتا از این تعبیر استفاده می شود. نقش ما مربیان در مراکز فرهنگی صرفا ایجاد زمینه ای است برای تفضل و فیض بخشی خداوند و تربیت حقیقی توسط اهل بیت علیهم السلام. و به هیچ وجه ما مربی واقعی و عامل اصلاح نیستیم بلکه صرفا می توانیم زمینه سازانی باشیم که با فراهم کردن علل معده علت حقیقی و وجود بخشی اجرا شود. و تربیت حقیقی توسط خداوند متعال و اهل بیت علیهم السلام انجام شود. در نتیجه از قواعد اصلی فعالیت به عنوان مربی داشتن این نگاه و این بینش به مسئله تربیت است تا با وجود بینی و حقیقت بینی بتوانیم زمینه های تربیت را ایجاد کنیم. و با متصل بودن خودمان به این حقیقت فیاض و اینکه حتی الفاظی که از دهان ما بیرون می آید به اراده اوست می توانیم ذیل فعل الهی بهترین عملکرد را داشته باشیم و در این عرصه خود کنار رویم تا خداوند حاضر شود و در این صورت بهترین نتیجه ایجاد خواهد شد. و این خود کنار رفتن معنای حقیقی اخلاص است. شاید عنوان همراه، رهیار، هم رشدی، ارشد یا سرگروه عنوان بهتری باشد به جای مربی.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بسیار سخن درستی است. آری! مربی باید با عدم طرح منیت خود مانع تجلیات انوار حضرت حق نشود. موفق باشید